

האשה נקנית פרק ראשון קידושיין

מסורת הש"ס

(ב) סתדרין סו: ערכו א
 א [נכתב] וסוף עניניו ע"ה
 למה "חלוד" ח"ו "משי"
 וסוף: וי"ה בסתדרין וי"ה
 ולפניו בסתדרין: א (ג)
 יא"ש: (ד) תשובות מו:
 ס: לעיל א: (ה) סתפחא
 דקוטס ע"ה א: (ו) גדה מו:
 א סתדרין נה: סט. גדה
 מז: בימות מו:
 מז ע"ה א: (ז) י"ל יא"ש
 ט (ח) "לר"מ י"ת לתקון.
 י (י) "לגא"י י"ת
 לתקון. (י"ב) ע"ה א: (יג) ויס
 ד"ה א"ה א: (יד) י"ל לשימא.
 ט (טו) א: (טז) א: (יז) א:
 א (יח) בימות ד ע"ה א: (יט)
 דקוטס עמ' א י"א שמוס
 עטולא:

מוסף רע"י

הובא בסוף המסכת

תום' ר"י חזקן

מודה לענין קנס. אע"ג דלענין קנס
 קנס בשאינה ארוסה מודה דבולוה מ
 דהא כמיז (דברים כב) ולנערה לא
 בני עושין למעוטי גדול הבא על הק
 אותה בעולה שלא דרכה כו' מנלן:
תחילת ביאה קנס. באירוסין: לא
 נמי לנען גדול אם מותר לאיש
 בביאה אי אמרת תחילת ביאה קונה
 מותר ואם סוף ביאה קונה נמצאת
 בעולה משעת הערפה שלא לשם
 קדושין ואסירה ליה דכתיב (ויקרא כב)
 בתולה מעמימי יקח: ביאה אירוסין
 עושה כו'. המקדש בביאה מי היא
 הך ביאה כנשואין לא ואינה אלא
 כשאר אירוסין: ואינו יורשה כו'.
 דק"ל (יבמות דף טז:) אשמו ארוסה
 לא אונן ולא מיטמא לה מתה אינו
 יורשה ואינו מופר נדריה בלא אציה:
 ומקבל אם גיטא. אם גירשה בעלה
 מן האירוסין בעודה נערה: פירוש.
 מנכסין הגופלים לה מצית אבי
 אמה: קסמי קידושי ביאה והדר
 תני נשאת אלמא ביאה לאו נישואין
 עבדי: כי קמי נשאת אשאר.
 אכסך ושטר דאין עושין נשואין
 אבל ביאה לעולם אימא לך דנשואין
 עושה: **מסקדשם בביאה.** מדעת
 האב אבל פחות מכלן כותול אכזב
 בעינן: ואינה ביאה: קנאה ואם רוצה
 להוציאה מנשואיה בגט: ותייבין עליה
 משום **אשם איש.** אם קיבל זה
 אציה קדושין: ומתמאה אשם בעולה.
 כשהיא נדה שבעת ימים דכתיב
 (ויקרא טו) ותהי נדתה עליו:

יום **בת** **שלוש** **שנים** **יום**
יבם **קנאה** **יחייבין** **עליה**

עד שיחיו שניהם שוין
הבא על הקטנה ולא
97 (מד:) ומיייתי לה בסמוך
בא עליה אחד מכל העריות

אמר רבי זירא מודה רבי לענין קנס דכולהו
משלמי מאי שנא מקטלא שאני התם דאמר
קרא יומת האיש אשר שכב עמה לבדו ורבנן
האי לבדו מאי עבדי ליה מיבעי להו⁶ לכדתני'
²ומתו גם שניהם עד שיהיו³ שוין כאחד דברי
⁴א' אושעיא רבי יונתן אומר "ומת האיש אשר
שכב עמה לבדו ורבי יוחנן האי סברא מנא
ליה אם כן נכתוב קרא בעולת איש מאי
בעולת בעל ש"מ תרתי: איבעיא להו תחילת
ביאה קונה או סוף ביאה קונה נפקא מינה
כגון שהערה בה ופשטה ידה וקבלה קדושין
מאחר⁵ אי נמי לכהן גדול דקא קני בתולה
בביאה מאי אמר אמימר משמיה דרבא - כל
הבועל דעתו על גמר ביאה: איבעיא להו
ביאה נשואין עושה או אירוסין עושה: נפקא
מינה ליורשה וליטמא לה ולהפר נדריה אי
אמרת נשואין עושה יורשה ומיטמא לה
ומיפר נדריה ואי אמרת אירוסין עושה אינו
יורשה ואינו מיטמא לה ואינו מיפר נדריה
מאי אמר אביי ת"ש⁷ יהאב זכאי בבתו
בקדושה בכסף בשטר ובביאה⁸ וזכאי
במציאתה ובמעשה ידיה ובהפרת נדריה
וימקבל את גיטתו ואינו אוכל פירות בחייה
נישאת יתר עליו הבעל⁹ שאוכל פירות
בחייה קתני ביאה וקתני נישאת כי קתני
נישאת אשאר אמר רבא⁶ תא שמע
חד מתקדשת בביאה ואם בא עליה
שום אשת איש¹⁰ ומטמאה את בועלה
לטמא

ס' אמוראי דנפקי מלתא דר"מ דחייב בנותק מהאי קרא
(ל"ר"מ מאי עבד ליה ומאי בעי לוקמא בנשואה דרפי'
בר"מ: ב"ה הבועה דעתו ע"ה גמר ביאה מימא דנפ'
ה קיחא ו) דעריות והעראה היינו מחילת ביאה והכא ממ'
י' אם העראה ופירש מיד דמוכח שלא היה בדעתו לקנות
ממ' ביאה"ל ולשקון מוכיח דקאמר לה בדועל ולא קאמר
דביאה"ל אבל בכתב דעמו על גמר ביאה ור"מ מירך לה
ומר' וה"ק מחילת העראה קונה או בסוף העראה"ל קוני'
מ' מירך דהיא דיבמות אי"י אחר קדושין דע"י אותה
קדושין תביז ולא מיירי בחופה כלל: **ומקב"ל** את גי'
ד' ר' יוחנן דמשנשאת אין האב יכול לקבל לה גט ואפילו היא
האשה שהיתה אוכלת בתרומה ואמרו לה מת בעליך או ג'
ע"ה פטור וקאמר עלה בגמרא ינחילא מת בעליך ור' יוחנן
אציבה מקבל גיטה ור"א אומר סימא סימא כשנשאת ארס'
ומלא סוס רך ובידיו צה"י ימים והשאל מדדתיך ללוקמא
קטנה ואציבה מקבל את גיטה משמע דמשנשאת אף כי

ל העריות שבמורה מומחים על דה ואשת איש בכלל
(ס עס) בשמעתא דמקלה וקולן ונראה לר"י דקאמר
(יבמות) דלא קאמי אלא מדרבנן בדאמר דלא
ינאף את אשת איש פטור אלא קטן ה"י נעשה כבשנות
דמקלה דהולקין דיבוי נפשות אמר הרוב דאי לא אזלינן אחר
היה יבם קאי הוה ליה למימר אדעתא דהכי לא ייבם וכו'
אפילו אדעתא דהכי קדים מ"מ מני למיפוך אמאי
פרט לאילונית? לכן נראה לפרש דחייצין עליה משום
בא עליה יבם דמסיפא דאם בא עליה לא ימספך אמאי
אם היא צאה על האשה נהרגה על דיעבד
אבל הבהמה לא אבל השמא תנא ברש"א (י) וכו'
אמר דלא דמיין לא"א כמו הבהמה אמרינן נהרגה

מר ביאה. והא דגרסינן ביבמות פרק אשה מקניא בהעראה דהיינו תחלת בסתמא. ורבינו נסים תירץ דהא והא קקדושי אחיו, הכא נמי מיייר שקדשה ביבמות. והר"ם כתב שני התרוצים.

קשיא לך הא דתניא בסוטה פרק א
ר' קנה לכל, כשמואל דאמר לא קנה
טואין אבל בא עליה לשם זנות לא, וד'
זנות האב. קתיביאה. שאם מסרה אב'
דנשואין עושה. מתקדשת בכיאה.

עד שיהיו שניהם שוין. פ' הקונטרס בני עונשין למעט גדול הבא על הקטנה ולא תהיה דהא מנן ב' יואל דופן (נה) (פ' מד): ומייתי לה בסמוך בת ג' שנים ויום אחד כו' וקא אמר להבא עליה אחד מכל העריות האמורות במורה עומחין על דההא שמע דגדול הבא על הקטנה חייב ואע"ג

דקטנה לאו דת עושין היא ויש מפרשים
דהיה דהס אמיא כריז יומן
דפליג אדרבי ^(א) אושעיא ודוקא הוא
ור"ת פי' עד שיהיו שניהם במיתה
אחת ולא בצני עושין תליא מילתא
ואפילו גזול הבא על הקטנה חייב
אס הס שוים בקטלא וקאי אמילתיה
דר"מ דאמר בפ' ד' מיתות (סנהדרין
דף סו:) גזי נערה המאורסה דר"מ
סבר נערה ולא קטנה וסבמים אומרים
נערה אפילו קטנה במשמע ובעא
מיניה רבי יעקב בר אבא מרב בא
על קטנה המאורסה לרבי מאיר מהו
לגמרי ממעטין לה לה מסקילה
נמעט לה אכל מחנק לא וקאמר התם
מסתברא דלגמרי ממעט לה דאי ס"ד
מסקילה ממעט לה אכל חנק חייב
והא בעינן שניהם שוין כלומר באותה
מינה שאס היתה גדולה בסקילה
ולפירוש זה ינחא דצעי התם רבי
יעקב בר אבא בא על קטנה
המאורסה לרבי מאיר מהו דוהא

בָּרוּסָה מִיִּצְעִיל לִיה מִשּׁוּם דְּלִינָן
שׁוּיִן בְּמִיתָה אֲבָל בְּנִשּׁוּאָה לִיכָא
לְמִיִּצְעִי שְׁהֵרִי מִיתָמוּ בְּחִנּוּק וְאִם
הִיתָה גְדוּלָּה הִיתָה נָמִי בְּחִנּוּק וְשִׁינָּה
שׁוּיִן לְמִיתָה אֲבָל לִפְנֵי קֶשֶׁת אֲמַלִּי
מִיִּצְעִי לִיה בָּרוּסָה טַפִּי מִנִּשּׁוּאָה
וּמִיִּהוּ יִלֵּן מִיּוֹן דְּמָתוּ גַם שְׁנֵיהֶם כְּתִיב
בְּנִשּׁוּאָה פְּשִׁטָּל אֲבָל דְּפִטּוֹר אֲבָל
בְּקֻטְנָה אֲרוּסָה מִיִּצְעִיל לִיה דְּסִיד
דְּחִיב וְקֻאֲמָה עַד שִׁיִּהוּ שְׁנֵיהֶם שׁוּיִן
לְיוֹמֵר דְּלִפְלִי אֲרוּסָה נָמִי הוּא פְּטוֹר

וְלִדְבִי צִחֹק מֵהָאֵל קָרָא דְכֵתִיב וּמֵת הָאֵלִים אֲשֶׁר שָׂבַע עִמָּה לְדָוִד
בְּעֵי לֹקֻמָּא בְּנִשְׁוָאָה כְּדִפִּי וְיִלְ דִּינָחָא לִיהִי לְתַנָּה לְדַחֹק לְאֻקְמִי
וְגַמֵּר בִּיֵּיִהּ. מִיֵּיִהּ דְּכִפִּי הֵבֵל עַל בִּצְמוֹתָי (בִּצְמוֹתָי דף ק"ז) יִלְפִינָן
יֵיִינוּ תַחֲלִילָת בִּיֵּיִהּ וְהֵכָא מִסִּיק דְּסוֹף בִּיֵּיִהּ קוֹנָה וְאוֹמֵר רַשְׁבָּ"ל דְּכִי
חֵחַ שְׁלָה הָאֵל בְּדַעְמוֹ לְקֻנוֹת בְּגַמֵּר בִּיֵּיִהּ אֲבָל הֵכָא מִיֵּירִי שְׁגַמֵּר בִּיֵּיִהּ
לְאֻקְמִי בְּלִי הִבּוּעַל וְלֹא קֻמָּר כֹּל הַמַּעֲרָבִי וְהִירְבִּי חֵחַ תִּיבֵּי הָאֵל דְּנִגְמִית
גַּמֵּר בִּיֵּיִהּ וְיֵיִהּ תִּיבֵּי דְלִחְרִי שְׁגַמֵּרְתָּהּ הָעֲרָאָה בְּגַמֵּר בִּיֵּיִהּ אֵלֵּי
הָאֵל אוֹ בְּסוֹף הָעֲרָאָה קוֹנָה וְלִמֵּד (ס"ט) הָעֲרָאָה וְזוֹ הַכְּנַסָּת עֲטָרָה
אֲחֵרָה קְדוּשִׁין דְּעֵי אֹתָהּ הָעֲרָאָה הִיא בְּנִשְׁוָאָה כְּמוֹ חוֹפֶה לְאַחֵר
כִּלְלָהּ: וּמִקְבָּלָא אֵת גִּישָׁה. יֵשׁ לְהַסְתַּפֵּק אִם יוּכַל הֵאָד לְקַבֵּל גֵּט
לְקַבֵּל לֹא גֵט וְאִפְּלוּ הִיא קְטָנָה וּמִצִּידָא רַחֵם מֵהָא דְתַנָּה בִּירוּשְׁלָמִי
וְאִמְרוּ לֹא מֵת בְּעֵלֶיךָ אוֹ גִּירְשָׁךְ וְכֵן הִעֲבַד שְׁהִיא אוֹכֵל בְּתִירוּמָה וְכוּ'
יִנָּחֵא מִיֵּיִהּ בְּעֵלֶיךָ גִּירְשָׁךְ מִי לֹא יֵדְעָה רִבְזִין אֲמִרִין תַּסְמֵנָה רַשְׁשׁוֹנָה
אִפְּלוּ מִיֵּיִהּ כְּמִשְׁנֵה אֲחֵרֹנָה פִּתְפַּת שְׁאֲמֵרָה לֹא תַּסְמֵנָה לִי גִיטִי
ס' וְהִשְׁמַח מִדְּדִיחִין לְאֻקְמִי כְּמִשְׁנֵה אֲחֵרֹנָה וּבְגוֹן שְׁאֲמֵרָה הַתַּקְבֵּל
מִשְׁמַע דְּמִשְׁנִשְׁמַח אִף כִּי הִיא קְטָנָה אִין אֲבִיָּה מִקְבֵּל גִּיטָה:

וַיֹּשֶׁבֶת לְתוֹמָה אִמָּאִי אֵלֶּיטַרְיָךְ וַחֲיִיבִין עֲלֵיהּ מִשּׁוֹם אֲשֶׁת אִישׁ וְהָא קִמְנִי
עַל יְדֵהּ וְאִשָּׁת אִישׁ בְּכָלל כְּדוּמְכָה פֶּרֶק בֶּן סוֹרֵר וּמוֹמֵר (סְפִידִרִין)
וְקוֹלֵן וְנִרְאֶה לִרְ"י דְקִאִי אֲחָס בָּא עֲלֵיהּ יֵס קִנְיָהּ וְקֵא מִשְׁמַע
לְלֵא מִדְּרַבָּנָן כְּדִלְמָר (יִבְמוֹת דף סח.) עֲשׂוּ בִיטֵא בֶן ט' כְּמִאֲמַר בְּגָדוֹל
אֶרְסֻטָּן ה'נ עָשֶׂה אִישׁ בְּקִטְנֵה כְּמִאֲמַר בְּגָדוֹל קִמְנִי ל' וּמִיָּהּ קֵשֶׁה דְּבִפְרָק
לְלֵא אִילוּנִין דְּלֵא לֵא אִילוּנִין אַחֵר הָרֹב יִנְיֹם דְּלִמְלֵא אִילוּנֵיהּ הִיא וְלִשְׁעֵתָהּ
דְּעֵמָתָא דְּהִכִּי לֹא יִיָּס וכו' דְּלִקְדוּשִׁין דִּלְחִיו שְׁמַת קִאִי וְלִהְיִי קִאֲמַר
מ"מ מְנִי לְמִפְרָךְ אִמָּאִי חֲיִיבִים מִשּׁוֹם אֲשֶׁת אִישׁ וְהָא אִילוּנֵיהּ לֹא
לְפָרֶשׁ דְּחִיבִין עֲלֵיהּ מִשּׁוֹם אֲשֶׁת אִישׁ בִּין אֲחָס בָּא עֲלֵיהּ יֵס בִּין
דִּלְמָא דִּלְחִיו דִּלְמָא דִּלְחִיו כו' לֹא הוּא שְׁמִיעִין דְּמַהֲרֵא
וְהִרְ"י דוֹד אֲחִירָךְ אֵלֶּיטַרְיָךְ מִלְּמִנִי וַחֲיִיבִים עֲלֵיהּ מִשּׁוֹם אֲשֶׁת אִישׁ
עַל הָאֵשֶׁת הַגֵּרָה עַל יְדֵהּ הַבְּהֵמָה דְּלֵא לֵא תִינ אֵלָּה הִיא דְּמוֹמֵס
וְחִיבִין עֲלֵיהּ בְּרִישָׁא (ו) וַחֲיִיבִין עֲלֵיהּ מִשּׁוֹם אֲשֶׁת אִישׁ א"ר סִיפָא
כְּמוֹ הַבְּהֵמָה אֲמַרְיָן נִהְרַגְתָּ. [וַע"ע מוֹס' יִבְמוֹת טז: וְמוֹס' סְפִידִרִין נה:]

לגמור הערתו לקנין אלא דרבעי ליה אי מחילי הקנין מתחלת הערא ויכול כ"ג לקדש בביא
הקנין ואין כ"ד? מקדש בביאה שכבר השיר הבתולים קדם וגמר העראות שאז מחילי הקנין.
חק ובעלה משמע ביאה דבחר קידושין כדיאות בשעתם (לפיל ט;). רשב"א¹. ו. [ונתן] בית
ואכלת בתורה ע' שחכנס לחופה. כמוט מ. י. הדייבים עליו משום א"א קאי אמקדשו
לאשמעינך וכו'. מוס טון.

[כד, ב] תחת אישה פרט לשומרת יבם, למה לי תיפוק לי שקדמה שכיבת בוועל לב לרביים המאורים בפרשה. ואי אמרת בריאה דאחא קדושין קנה לכל, כדשני ליה שבא עליה מימיו שבא עליה לשם זנות. בראה. אי קדשה בביאה קנא קני גמור ליוורשה וליטמא לא וביאה ליה. קדושין אינו אכיל פירות כשם מלוג שיה ואלו קני נכסי הבעל עד שנשא, אלמא בראה. ומשנה ליה בפרק ויצא דופן דמד. בן. כמטמא את ביכלא. אי. אינה גרה.

עין משפט
נר מצוה

עט א מײַ פֿיר מױל אַסרױ
באלה הלױ:
פ א מײַ פֿיר מױל אַסרױ
הלכה ה סג עשׂן מח
טושיע אהע״מ יל סעף ב
פג א מײַ פֿיר מױל אַסרױ
הלױ א ועשׂן ב״מ סס:
פד א מײַ פֿיר מױל אַסרױ
הלכה ו ועשׂן מלכות
אזרעה הלכה ז סג עשׂן ו
טושיע אהע״מ יל סעף א
פז א מײַ פֿיר מױל אַסרױ
הלכה ח סג עשׂן ב
טושיע אהע״מ יל סעף א
פח א מײַ פֿיר מױל אַסרױ
הלכה ט סג עשׂן ב
טושיע אהע״מ יל סעף א
פ א מײַ פֿיר מױל אַסרױ
הלכה י סג עשׂן ב
טושיע אהע״מ יל סעף א
:ז

פד ז' מ"י פ"ד מהלכות חולל
הלכה זו שם עשה שן
טו"ע ע"י ח"י ס' סנה ע"ד
פו ז' מ"י פ"ב מהלכות
אישות הלכה א' וט"כ
הלכה א' סנה ע"ד מה טעם
ה"ע סימן קט סנה א' ג'
פז ז' מ"י פ"ג מהלכות
אישות הלכה א' טו"ע
ה"ע סימן לו סנה א'
פח ז' מ"י פ"א מהלכות יבוס
הלכה א' טו"ע שם סימן
קסו סנה ד'
פח ב' מ"י פ"ג מהל' אסורי
ביאה הלכ' ב'
צ ז' מ"י פ"א מהלכות עומדא
משכב וטו"ע הלכה א'

תורה אור השלם

- [illegible]

גליון הש"ס

גמ' אי נמי לכה"ג דקא קני בתולה. עין יצמות דף נט ע"א מוס' ד"ה הו' לא: תוס' ד"ה ומקבל וכו' לבתו קטנה משנשא. עין נרש"י יצמות דף קט ע"א ד"ה קטנה שהשיא וסנהדרין דף סט ע"א ד"ה קטנה ולקמן מג ע"ב ד"ה הוא ואביה

הגהות הב"ח

(א) גמ' אומר רבא (תא שמע)
תא"מ. וי"ב ס"א אף אנן
נמי תנינא: (ב) תוס' ד"ה
כל וכו' קימה מעריות וכו'
ורבינו נסים. י"ב וכן פירש
האלפסי בפ' הע"י: (ג) ד"ה
וחיבין וכו' דהשתא מנא
נימ: (ד) בא"ד צרישא וחיבין
עליה משום א. י"ב כלומר דנקט
א"א וזה"ל לכל עריות דדמיין
לא"א:

מוסף תוספות

א. הדוכיח סופו על תחלתו.
ב. והא דקאמר אי נמי
לכהן גדול דקא קני בתולה
בביאה פירוש אם יכול לקנות
בתולה בגמר ביאה אבל
פשיטא דבהעראה יכול
לקנות. מוס' ה"ל"ש. ג. אפי'
אם גומר ביאתו. מוס' יצמות
נ"ה. ד. והא דאמר בגמ'
שהערה בה היינו שהתחיל
להערות בה ופשיטא שצריך

או דילמא בסוף העראה מתחיל
 'ס' טון ועי' ריטצ'ל. ה. י"ל כי
 של אחריהן אמרו אין האשה
 בביאה ולא ביכם ואיצטריך

ל, כגון שבא עליה ארוס בבית ארוס, לותביה ארוסה קרית לה. פרת נדריה בלא שותפות האב אירוסין עושה. אשאר. אכסף